

Дорисъ (Соня) 1914

ПЧЕЛИЦА

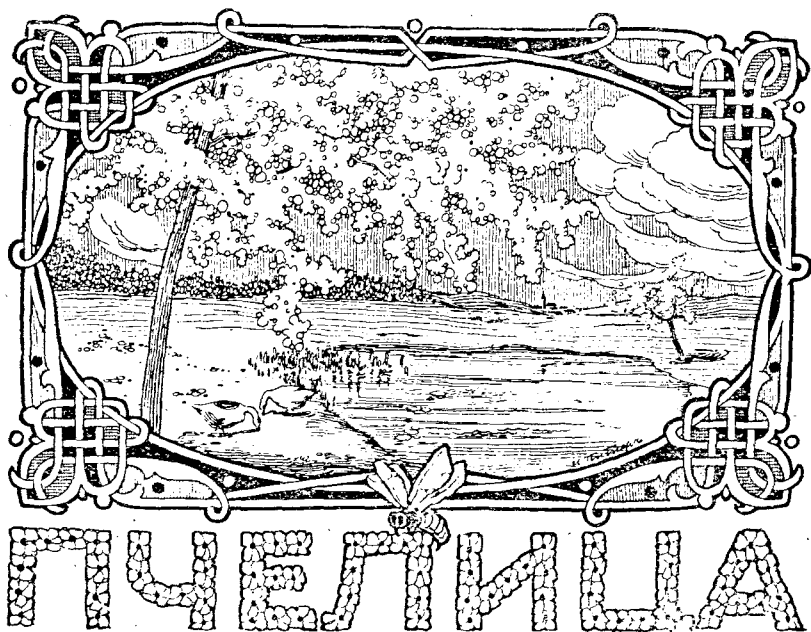
Год. II, Кн. 7.

Мини

Списанието е препоръчено за учил.

2. Горѣ ми, горѣ въ Етъра, мореле,
На голѣмитѣ колиби.
3. Само чучура йостана, мореле,
Само чучура йостана.
4. Майсторѣ й чучурѣ постави, мореле,
Катѣ го ностави, и шурна!

Год. II.

Редакторъ: М. Д. Николовъ.

Кн. 7.

Пролѣтна пѣсенъ.

Набра ми младо козарче,
Набра ми снопъ минзухарче,
Че го въвъ село отнесе,
Та го на хоро занесе.

Ей че се викомъ провикна:
Поникна, моми, поникна,
Поникна трѣва и цвѣте —
Идете, каки, берете!

Берете си теменужки,
Рѣхави диви тамъ ружки,
Па вижте още равнеца
И брата неговъ — синчеца!

Берете и пѣтлогашецъ
Въ потокадолона „Влашецъ“
Берете кротка звѣника
Срамлива, млада иглика!

Навийте малки вѣнчета
Съ коприна али кончѣта
Отъ рано росно ми цвѣте,
Та ги въвъ рѣка хвърлете!

Ако ги вода отнесе,
Отнесе, лудо понесе,
До зима ще се годите,
Годите още домите!

Н. Моневъ.

Върху гжбата.

Стои охлювчето върху гжбата и нѣщо се сърди на всичко, започва да упрѣква всичко . . .

Шурець наоколо подскача. Охлювчето излиза отъ търпение и казва:

— Е, защо скачашъ?.. Що за безобразие е това!.. Седи си, като мене, прилично и благородно. Ето кое е най-доброто!..

Пеперудки перпелкатъ надъ него, птички пѣятъ своитѣ пѣсни, а охлювчето до въ обѣсване, раздражено казва: — И защо хвърчатъ?.. Защо пѣятъ?.. Негодници!.. Това работа ли е?..

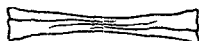
Въ менъ нѣма ни лекомислия, нито подобни дързости. Азъ не искамъ нито да хвърча, нито пѣсни да пѣя, защото това сж глупости. Това сж безобразия и безредия!..

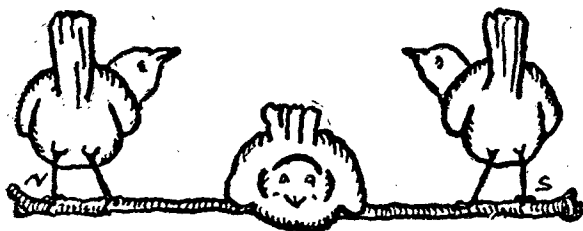
На, стоя си азъ на мѣстото, както и моята прѣкрасна гжба!..

— Ехъ, драги! — въздъхнала стоящата подъ охлюва гжба — затова ние съ тебъ мълчимъ и на мѣстото си стоимъ, защото не можемъ нито да перпелкаме, нито да хвъркаме, нито пѣкъ пѣсень можемъ съ тебъ да пѣемъ . . .

Природа! . . .

Пр. С. С.

А п р и л ъ.

1. Баба Марта мина,
Младиятъ Априлъ —
Нѣжно се усмихна
Съ погледъ ясенъ милъ.	3. Съ младички листенца
Лѣсътъ се покри,
Птичкитѣ гласенца
Кършатъ отъ зори.
2. Чудно вредъ полето
Е послано съ знакъ,
Цѣвна вечъ лалето,
Жълти кукурякъ.	4. А отъ горѣ въ ясно
Модри висоти,
Слѣнцето прѣкрасно
Радостно трепти!..

5. Баба Марта мина,
Младиятъ Априлъ —
Нѣжно се усмихна
Съ погледъ ясенъ милъ...

Тр. Симеоновъ.

Къмъ слънцето.

(Арменска приказка).

Едно бѣдно сираче, облѣчено въ скъсани дрехи, като се притискало до стѣната на едно голѣмо здание, страховливо протягало ржка къмъ минаващитѣ. Вече била настѣпила пролѣтѣта, зеленѣла се близката гора и пролѣтното радостно слънце весело огрѣвало всичко.

По тротоаритѣ, около голѣмото здание, минаваа хора, но никой не обръщалъ вниманието на бѣдното момче.

По улицитѣ бързо се движели разкошни екипажи, като напрѣскваа съ калъ момчето и то съ своитѣ дрипи изтривало изцапаното си блѣдно лице, като треперѣло отъ студъ и още повече се притискало до стѣната.

— Свѣтло слънце! Добро слънце!

Само ти ме стопляшъ и цѣлувашъ, като милата ми майка! Какво би станало съ мене, ако ти не ме гледаше и не ме милваше!... Азъ бихъ замръзналъ; ето на, хората не искатъ да ме знаятъ! Студено и тежко е тукъ!

И момчето все повече се притискало до стѣната на грамадното здание. То не гледало повече на хората, гледало само доброто слънце и протягало ржцѣ къмъ него и, сѣкашъ, искало да го прѣгърне въ своитѣ гърди... — Мило, свѣтло слънце! Азъ те обичамъ! Вземи ме съ себе си, или ми покажи пъттѣ, по който да дойда при тебъ!...

Азъ съмъ тукъ самичко, студено ми е, а ето че нощѣта ще настѣпи и азъ нѣма кждѣ да ида: всичкитѣ врати сж затворени прѣдъ мене, азъ ще замръзна на прѣзъ нощѣта!... Вземи ме при себе си!...

И, когато слънцето започнало полека да се спуща задъ близката гора и послѣднитѣ свѣтли слънчеви лъчи освѣтили разпрѣснатитѣ облаци, духналъ остъръ студенъ вѣтъръ и момчето затреперило отъ студъ. . .

— Кждѣ ще идешъ, мое хубаво, добро слънце, като ме оставяшъ самичко? Азъ знамъ, — ти ще отидешъ при майка си, а азъ нѣмамъ майка, азъ нѣма кждѣ да отида. Вземи ме тогава съ себе си, заведи ме при майка си!

Плакало момчето, и сълзитѣ му една слѣдъ друга се струели по блѣдото му лице.

Хората се връщали къмъ домоветѣ си, но никой не го поглеждалъ и не чувалъ; да, и не искатъ да видятъ и чуватъ неговитѣ сълзи и плачъ. . .

— Азъ ще отида при слънцето! Азъ зная пжтя къмъ него. Ей на, то се скри задъ тази гора; тамъ е моята майка! Азъ зная, азъ ще отида при нея!

И бѣдното сираче, треперейки отъ студъ, тръгнало покрай стѣната на грамадното здание и най-сетнѣ излѣзло изъ града.

Изъ пжтя то срѣщало рѣдко хора, които бързали къмъ града.

Надалеко отъ града се намирала гората, задъ която се скрило слънцето. Момчето се приближило до нея и почнало да се катери на горѣ.

Духналъ студенъ остъръ вѣтъръ; студено било на момчето и то ускорило крачкитѣ си.

Трудно се качвало на горѣ, пжтятъ билъ камъкъ до камъкъ, краката го заболѣвали като се удряло въ тѣхъ, но то упорито се качвало на горѣ и по-нагорѣ.

Станало тъмно; зелената гора се покрила съ мракъ, и въ тъмнината не се виждали трапищата и ямитѣ. Момчето вървѣло като се спѣвало въ камънитѣ, падало, ставало и отново тръгвало. . .

Дочули се гласове — човѣшки гласове. — Хей, хей! кой си ти! викали нѣкой.

— И кждѣ отивашъ? . .

— При слънцето; ей на задъ тази гора, при слънцето. . .

— Глупакъ! — казали непознатитѣ хора и се отдалечили. Момчето мълчаливо тръгнало по-нататкъ.

То знаело, то ясно чувствувало, че слънцето е тамъ, по тази страна на тази гора. И ето, че още малко и то ще бжде при слънцето.

Непрогледенъ мракъ тежко се спущалъ и лежалъ на земята; сѣкашъ като едва горящи свѣщи, блѣдоблѣщукали звѣздитъ въ небето. Духналъ леденъ вѣтъръ и лудо летѣлъ по долините и скалистите върхове. Прѣлетѣвали нощни птици, съ черни, като нощта криле; тѣ търсѣли храна, чувалъ се далеченъ и глухъ кучи лай. Съ безстрашни и увѣрени стѣпки вървѣло момчето въ гората и все по-нагорѣ и по-нагорѣ.

Било вече полунощъ, когато то чуло нѣкъдѣ близо кучи лай, а слѣдъ малко, че съвсѣмъ близко свѣтналъ огънь.

— Кой си ти? — чувало се гласъ изъ тъмнината — кждѣ отивашъ?

— Азъ съмъ момче — скитниче, отивамъ при слънцето. Кажи ми, колко ли или много трѣбва да вървя?

Въ това врѣме къмъ момчето дошълъ единъ човѣкъ съ фенеръ въ рѣка и нѣжно казалъ:

— Ти си навѣрно, гладно и уморено, ела съ мене. Кое момче си ти? Какъ тѣй безжалостни сж твоите родители, като сж те пѣстнали въ тая тъмнина самичко.

— Азъ нѣмамъ нито татко, нито майка. Моята майка и моя татко е слънцето, азъ отивамъ при него.

— Ела съ мене, дѣте мое, ела съ мене. Утрѣ азъ ще те изпратя при слънцето, казалъ добрия непознатъ човѣкъ — планинецъ и като уловилъ за рѣка момчето, повелъ го къмъ дома си.

Кжщата му била обикновена колиба, кждѣто вжтрѣ горѣло печка; около огъня седѣла жената на добрия човѣкъ и три малки дѣца, почти врѣстници на бѣдното сираче. Въ съсѣдната стая блѣтели овци.

— Дѣца мои, азъ ви доведохъ братче: нека вие бждете сега не три, а четири; тази рѣка, която дава хлѣбъ на трима, ще даде и на четвъртия. Обичайте се единъ другъ. Първа дошла неговата жена, прѣгърнала момченцето и горѣщо, като майка го цѣлунала, а слѣдъ това дошли и като братчета го цѣлунали неговите дѣца.

Момчето почувствувало нѣкаква топлина въ сърцето си и сторило му се, че слънцето огрѣло тукъ надъ тая кѣща.

Отъ радостъ то заплакало съ сладки сълзи и разказало за всичкото, което се случило съ него: за видѣното въ града и за случилото се изъ пѣтя.

Слѣдъ това, всичкитѣ седнали на трапезата, близо до печката, яли, пили, смѣли се, а слѣдъ това майката приготвила за тѣхъ легла и турнала всички на мѣсто. Момчето твърдѣ уморено, щомъ легнало, затворило очи и сладко заспало.

И въ сѣня си сирачето радостно се усмихвало, като че ли то било при слънцето, като че го прѣгрѣщало и заспивало въ неговитѣ прѣгрѣдки стоплено и щастливо.

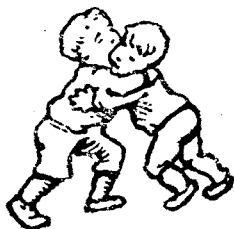
И унесено отъ щастие, то засънувало и видѣло на сѣнь, че наедно съ слънцето то прѣгрѣщало своитѣ братчета и здраво държало ржката на майка си.

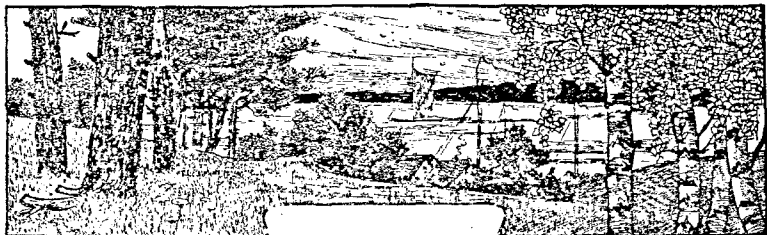
Сега му било ясно, че сѣкашъ слънцето е тукъ, въ тази кѣща и прѣгрѣща него — слънцето.

И азъ съмъ увѣренъ, че този, който въ този свѣтъ намѣри добро сърце, което знае да обича, той намира слънцето!

Шуменъ.

Прѣвелъ: *Трайко Симеоновъ.*

Ще съмне.

На длъжъ и ширъ тъмнѣятъ небесата;
Подъ лунний блѣсъкъ,
Окжпана въ лжчи, нѣмѣй земята
Въ срѣдношна доба.

Звѣздитъ трепкатъ чудно, катъ ялмази
Въвъ висинето;
Вѣтрець самотно лѣхне на талази —
И пакъ мълчание . . .

Прѣваля нощъ . . . ей скоро ще разсъмне,—
Ще грѣйне слънце
И всичко ще оживи: — пакъ ще гръмне
Отъ студъ земята . . .

М. Симеоновъ.

Катинитѣ гжсета.

Весело грѣеше пролѣтното слънце. На широкия дворъ, покритъ, като съ килимъ, съ зелена трѣва, слугинята Мария храни птицитѣ. Кокошки, гжски, патки и мисирки се разкричали на разни гласове. Мисирокътъ, разперилъ опашка, гордо-гордо пристѣпва и силно се провиква: „Гулю, гулю, гулю!“

Мария хвърляше по малко на всички и отъ врѣме на врѣме имъ се скарваше.

— Какво се блѣскашъ, бре! — викаше тя на пѣтела, който изтласкваше кокошкитѣ и изкължаваше храната имъ. — Ти мислишъ, че като имашъ червенъ гребенъ и пѣстра опашка, ще слушатъ само тебе? чакай, де! . . .

И тя го тикна съ кракъ.

— Къшъ, къшъ! — викна тя на гжскитѣ, които бѣха изгрибали коритото си и тичаха да ядатъ отъ храната на кокошкитѣ. — Ти какво гледашъ, Кате? — викна тя на малката Катя, която ужъ, ѝ помагаше.

— Ами, че нали храня гжскитѣ, ма какво? Ето тѣ си изядоха храната — отвърна наивно Катя.

— Хайде води ги сега на рѣката, но хубаво да ги пазишъ!

Така всѣки день тѣ си дѣлѣха работата.

Катя водѣше гжскитѣ и паткитѣ къмъ рѣката. Тя много обичаше да ходи тамъ. Седне на срѣща подъ върбата, гжскитѣ и паткитѣ се спускатъ по бистрата вода и загуркатъ главичкитѣ си, а тя ги гледа, гледа...

— Като узрѣятъ ягодитѣ, ще набера една кош-

ничка и ще я занеса на госпожа Пенка, а тя ще ми даде парички, или нѣщо точено пѣкъ . . . — си мисли Катя и гледа нагорѣ да не се спусне нѣкой ястребъ и грабне нѣкое гжсенце.

Гледа по едно врѣме тя гжскитѣ и гжсетата се натрупали на едно мѣсто въ рѣката и нѣщо бързо-бързо кълватъ.

— Намѣриха пакъ нѣщо, лакомкитѣ! — дума си тя.

А гжскитѣ гълтатъ ли, гълтатъ. Мина се много врѣме, а тѣ все тамъ стоятъ.

Катя стана, отиде при тѣхъ и гледа: всичкитѣ гжски налѣгали на една страна и не мърдатъ, — разтворили човки, протегнали крачка, — сжши

умрѣли. Дръпна една, дръпна друга — не мърдатъ.

— Охъ, мамичко, отидоха ми гжсенцата! — викна Катя и хукна къмъ кѣщи. — Какво ще каже сега кака Мария? Ами госпожата? . . . тя ги толкова обича! . .

Постоя, помисли малко и по-силно затича.

— Како, Марийо! Како Марийо! — викаше Катя отъ вратата. — Гжскитѣ измрѣха! До една измрѣха!.. — едва проговори тя отъ умора.

— Какво приказвашъ ти? Да не сънувашъ? Да измратъ всичкитѣ гжски! . . Помисли какво приказвашъ!

— Наистина, како, наистина! измрѣха . . . ела ги вижъ — измрѣха!

— Какво ще ги гледамъ! Заспали сж, сигурно, а тебе ти се сторило, че сж измрѣли!

— Измрѣха, како, ела да ги видишъ! Азъ ги гледахъ, пазихъ ги хубаво. Бутахъ ги, дърпахъ ги — не мърдатъ.

— Ехъ, Катю, ако сж измрѣли, да му мислишъ! Какво ще ни прави госпожата? Хайде да идемъ да ги видимъ!

Отидоха и ги видѣха. Мария се чуди и не може да разбере каква е тази работа.

Тя ги натуря въ прѣстилката си и ги отнесе при господарката си.

Гледа ги госпожата, дърпа ги — нищо.

— Трѣбва нѣщо отровно да сж яли, та сж се отровили, За напрѣдъ да си отваряшъ хубаво очитѣ какво ядатъ гжскитѣ! — ядосано рече тя на Катя. — Сега ще останемъ безъ гжски. Кой ще ни даде други?

— Какво да ги правя, госпожа? — едва проду-ма Мария.

— Ще ги оскубишъ, да имъ съберешъ поне пу-ха, а тѣхъ ще ги заровишъ нѣкъдѣ край рѣката.

Мария и Катя отидоха задъ кѣщата и се залови-ха да скубятъ гжсетата.

— Ще ги оставимъ въ килеря, а утрѣ ще ги заровимъ, че вече е късно, — каза Мария. — Да ги заровимъ дѣто умрѣха, Катю!

— И Мария затвори килеря да не ги измъкнатъ прѣзъ нощъта кучетата.

Мръкна се. Всички се прибраха и легнаха да спатъ. Работнитѣ хора рано лѣгатъ и рано ставатъ. Въ 5 часа сутринъта Катя и Мария бѣха вече на крака: трѣб-ва кокошки да се хранятъ, на прасето ярма да се за-бърка, кѣща да се прѣчисти, че и да се готви за за-куска на господаритѣ.

Катя си свърши работата изъ двора и се върна при Мария.

— Иди сега събери гжсетата въ кошницата, че азъ ще дода да ги заровимъ, — каза Мария.

Ката отиде, отвори килера и гледа гжсетата ста-нали и гледатъ уплашено. Какви грозни, страшни: безъ пера, съвсѣмъ голи! . . Сърчицето на Катя затупа силно.

Тя се зачуди какво да прави и току хукна къмъ Мария.

— Како Марийо, како Марийо! Ела вижъ умрѣлитѣ ходятъ!...

Уплашена, поблѣднѣла, Катя едва говорѣше.

— Какво приказвашъ ти ма? Охъ, Боже мой! Чудно момиче!? Да не си полудѣла?

— Не съмъ, како! Вървятъ ей така!

Мария излѣзе вѣнъ и право къмъ килера тръгна. Катя тръгна слѣдъ нея. Наближиха, гледатъ гжсетата излѣзли изъ килера и тръгнали изъ двора. Катя нададе такъвъ викъ, че събра цѣлия дворъ. Слугитѣ, па и господарката се показва на балкона.

— Гледайте чудо! — думаше Мария. — Двайсетъ години съмъ гледала гжски, кокошки, патки, ама да ходятъ умрѣли, оскубани гжски не бѣхъ виждала!...

Слугитѣ се смѣха, като ги гледаха. И господарката се даже разсмѣ.

— Марийо, какво стоишъ? Не видишъ ли, че храна искатъ отъ тебе! — каза господарката.

И наистина гжсетата, като видѣха Мария, затекоха се къмъ нея и силно загракаха.

— Каква е тази работа? Да не сж прияли вчера? — питаше господарката.

— А, зная, зная! — извика глугата. — Нали ми дадохте вчера да омия стѣклото съ вишновката? Азъ отидохъ на рѣката, хвърлихъ вишнитѣ тамъ на края и омихъ стѣклото. Тѣ сж намѣрили вишнитѣ, наяли се и сж се опици. Такава ще е работата!...

— Да, опици сж се! Малко ли силенъ спиртъ бѣхъ ме турили! — добави господарката. — Чудно какъ сж останали живи!

— Оше по-чудното е да ги оскубишъ и пакъ да останатъ живи... — чудѣше се Мария.

Катя се поуспокои и почна да ги храни. И тя вече бѣ по-внимателна. Кога ги водѣше на рѣката, гледаше ги какво ядатъ.

А. Николаева.

Миръ искаме!

Прѣхвъркнали надъ бѣдитѣ,
Надъ човѣшки кръвь и кости,
Отдалеко тукъ летите,
Птички прѣлетни на гости.

Видѣли сте на войната
Ужаситѣ зли-жестоки,
Вдовицитѣ и дѣцата
Съ люти рани и дълбоки.

Видѣли сте вий башата,
Какъ се валя въ кръвь червена,
Какъ умира отъ граната,
Самъ подъ шубръчка зелена.

Видѣли сте какъ краката
Сами летятъ къмъ небето;
Какъ ржцѣтъ, какъ главата,
Бѣгатъ безъ трупъ по полето.

Видѣли сте . . . и когато
Въ топло врѣме и благато
Вий сте вече тукъ при нази,
Миръ очакваме отъ вази.

Миръ ни дайте, птички леки,
Нѣжни цвѣтя, дни прѣкрасни!
Миръ искаме ний довѣки,
Стига кръвь, войни ужасни!

гр. Русе 8.1.915.

Дядо Страдлю.

Най-юначното.

Едно хубаво малко водно конче кацнало върху тръст и веднага цъло затръперяло отъ страхъ, — било късно да се спаси... — Ква!... пискливо изкрякал върху му стариятъ Жабокъ, който стоял върху листата на водната лилия заедно съ своята булка Жаба-кекерица. — Азъ ще те изям!...

— Ква, ква, ква!... току що радостно крякала Жаба-кекерица и веднага млъкнала и въ страха си прошепнала:

— Тс... Тишина милий Жабокъ!... Гледай какъвъ ужасъ!... Срѣщу ни плава стариятъ юрдекъ съ дъщеря си!... О, какви ще сж тия страшни чудовища?!

— Само да не сж щъркели и жерави!.. прошепна стариятъ Жабокъ, цѣлъ трѣперяйки...

— Кря — кря — кря!.. закрякалъ стариятъ юрдекъ, — ей на вкусни жабички!... Хемъ, току що излѣзли на припекъ! .

— Ахъ, татко!... отъ страхъ изкрякала младата юрдечка; — гледай, на брѣга, ловецъ...

— Кря!... Спасявай се, дѣте мое!... изкряскалъ стария юрдекъ...

Чуло се вистрѣлъ, — но юрдеха съ юрдечката наврѣме се гурнали въ водата и се скрили въ трѣстиката...

Жабитѣ една подиръ друга се гурнали въ водата. Само водното конче останало да стои върху трѣстиката.

— Така — промълвило водното конче, всички се разбѣгаха отъ страхъ, а у менъ нѣма подобно нѣщо... И важното е, че азъ никога не съмъ се мислило за най-юначно отъ всички!...

Прѣвелъ: С. С.

ХОРЦЕ.

Мили дружки, хайде, хопъ
Кръшна пѣсень да запѣмъ
И хорцето хайде, хопъ
Леко, леко залюлѣмъ.

Мили дружки, за ржцѣ
Да се ние заловиме
И хорцето отъ сърце
Кръшно, леко задробниме.

Леко, леко! . . Ихъ! . . Така!
Ихъ! . . Ржцѣтъ на нагорѣ
Ха, да рипнемъ съсъ крака!
Ихъ! . . Да кривнемъ нанадолѣ...

Ч. Н. Чендовъ.

Брадва като слънцето.

(Приказка).

Единъ селянинъ дошълъ при ковача и му казалъ:

— Направи ми брадва като слънце лъскава.

— Добрѣ, — казалъ ковачътъ, — само че трѣбва да ми въртишъ точилото. — Добрѣ, — съгласилъ се селянинътъ — да го въртя

И той започналъ да го върти. Потъ облѣлъ челото му, ржцѣтъ му отмалѣли, а ковачътъ се повтарялъ:

— По-скоро, по скоро, брадвата още не е готова.

Селянинътъ се уморилъ, едва въртѣлъ точилото и думалъ:

— Нека не е като слънцето лъскава, а да блѣщи като луната.

— Добрѣ, добрѣ. — казалъ ковачътъ, — ти само върти, брадвата още не е готова.

Селянинътъ съвсѣмъ отпадналъ.

Ковачътъ вече излъскалъ брадвата, но все повтарялъ.

— Върти, върти точилото, още не е готова.

— Нека не е като луната, стига като звѣздитѣ да блѣщи, — и толкова стига!

Ковачътъ своето знае:

— Върти, върти, брадвата още не е готова.

— Е, стига вече! — взелъ да се моли селянинътъ. — Хубава е вече брадвата, стига толкова!

— Да, и азъ виждамъ вече, че стига, — отговорилъ ковачътъ и му далъ брадвата.

Пѣтлю и Петю.

Пѣтлю: Кудку-дякъ; куд-куд-дякъ,
Дай ми този козунакъ!

Петю: Татко, татенце съсь мама
Въ помощъ тичайте и двама.

Пѣтлю: Мама, тато азъ не знамъ—
Козунакътъ ще изямъ.

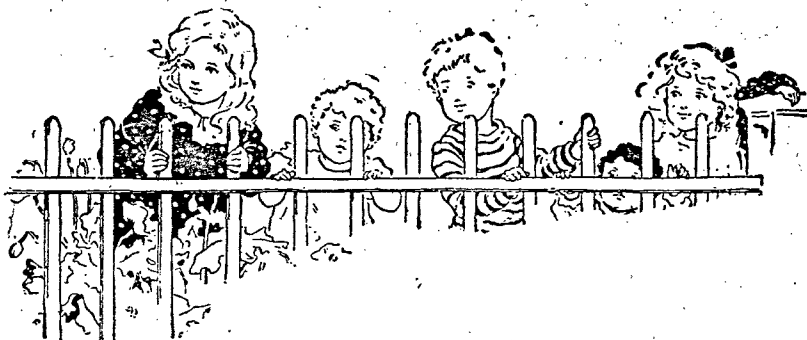
Петю: Чичо стражаръ, скоро тукъ—
Ограби ме този хайдукъ!

Пѣтлю: Викай, викай, колко щѣшъ—
Козунакътъ ще дадешъ.

Петю: Боже-е-е... Злополука.

Пѣтлю: Дай го, дай го тука!...

Ц.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА
ЗА ДВУСЕДМИЧНОТО ДЪТСКО СПИСАНИЕ

„ПЧЕЛИЦА“

гол. II — 1915 год.

Редакторъ: М. Д. Николовъ.

Прѣзъ втората си година „ПЧЕЛИЦА“ ще продължава да буди умътъ и сърцето на малкитѣ си читатели.

„ПЧЕЛИЦА“ ще запознава дѣцата съ всички прояви на всѣкидневния животъ. Тя ще ги учи на самодѣйность, трудъ и любовъ къмъ природата.

Прѣзъ втората година „ПЧЕЛИЦА“ ще даде на абонатитѣ си: 20 книжки съ отбрано съдържание и съ художествени иллюстрации отъ специаленъ художникъ.

10 в. „Лястовичка“.

1 разкошенъ цвѣтенъ календаръ.

5 картинки изъ „освободителната война“. Изобщо „ПЧЕЛИЦА“ ще бѣде единственото у насъ дѣтско списание.

Въ „ПЧЕЛИЦА“ сътрудничатъ всички наши писатели и поети изъ дѣтската литература.

На настоятелитѣ се прави 10 на сто отстъпъ.

Абонаментъ 2.50 лв. прѣдплатени.

Абонирането става чрѣзъ всѣка телеграфо-пощенска станция, или направо въ редакцията София.

Адресъ: Редакция на сп. „ПЧЕЛИЦА“, Хр. Трънковъ, София, булевардъ Дондуковъ, 61.